

„My katolíci potrebujeme mať spoločného otca na zemi“

Rozhovor s prelátom Opus Dei,
Javierom Echevarría,
publikovaný v španielskom
denníku „La Razon“, o nedávnej
voľbe pápeža.

04.04.2013

**Ako ste prijali tú správu, že máme
nového pápeža? Aké pocity ste
mali v srdci v tej chvíli?**

Bola to veľká radosť. My katolíci potrebujeme mať spoločného otca na zemi, Kristovho Vikára všeobecnej Cirkvi. Keď som uvidel biely dym, hneď som si kľakol a začal sa zaňho modliť, ani som ešte nevedel, kto bol zvolený. Obnovil som si vovnútri túžbu byť dobrým synom rímskeho pápeža.

Keď novozvolený pápež František prehovoril z Balkónu požehnaní, spomenul všetkých ľudí dobrej vôle. A ja som sa zamýšľal nad tým, ako pápež, podobne ako ostatní katolíci, nesú na pleciach bremeno radostí a starostí celého ľudstva. A tak spolu s radosťou som pociťoval aj silnú túžbu, aby sme sa my všetci modlili za následníka svätého Petra, pociťoval som synovskú túžbu povzbudiť všetkých ľudí, aby milovali rímskeho pápeža.

Zaujalo vás niečo osobitne z toho čo pápež povedal od začiatku svojho pontifikátu?

„Kristus je stredobodom“, povedal novinárom na audiencii 16. marca. To mi pripomenulo, ako svätý Josemaría často hovoril: „Musíme hovoriť o Kristovi, a nie o sebe“. Toto je naozaj to podstatné. Pápež František tiež hovoril o pôsobení Ducha Svätého. Toto je kľúčom k interpretácii nedávneho konkláve ako aj celej histórii Cirkvi: je to pohľad viery.

Máme prvého latinskoamerického pápeža v dejinách. S vašou skúsenosťou preláta Opus Dei, povedzte nám, ako môžu latinskoamerickí katolíci prispieť „starej“ Európe?

V Latinskej Amerike sa prejavuje dobrý duch preukazovania lásky s nehou, so srdečnosťou, ktorú možno vycítiť. Táto ľudská srdečnosť často

dokáže odstraňovať predsudky voči iným ľuďom, vyhýbať sa intelektuálnej „komplikovanosti“, ktorá dokáže aj poškodiť medzilľudské vzťahy. Tá srdečnosť potom buduje opravdivé ľudské vzťahy. Znakom tejto schopnosti milovať je ľudová zbožnosť, ktorá je taká živá v mnohých latinskoamerických krajinách, so zbožnou oddanosťou Matke Božej, nežnou a zároveň silnou oddanosťou, a toto môže byť obohacujúce pre všetkých ľudí. Všetko toto je darom pre Cirkev.

Postupne sa dozvedáme stále viac o živote Svätého otca: ako cestoval autobusom, žil v malom byte v Buenos Aires...Myslíte si, že tieto malé, každodenné gestá, dokážu zmeniť mysle tých, ktorí majú stereotypné predstavy o kňazoch, kardináloch a o Cirkvi vo všeobecnosti?

Táto striedmosť je spoločným znakom posledných pápežov (s istou odlišnosťou vo vonkajších prejavoch), ale aj veľkého množstva kňazov, ktorí majú minimálne prostriedky na živobytie, a mnohí ani to nie. Ako ste povedali, hovoríme tu o stereotype. Spomínam si na kardinála, ktorý navštívil Pontifikálnu univerzitu Svätého Kríža. Medzi jednotlivými aktivitami, o piatej popoludní, bola prestávka na kávu. Pri káve sa takto vyjadril: „Dnes nebudem mať večeru, nemá mi ju kto pripraviť." Nie je to tak vždy, ale mohli by sme uviesť mnoho podobných príkladov.

Svätý Bernard hovoril, že nedostatok materiálnych prostriedkov nie je čnosťou samou osebe; táto čnosť skôr predstavuje lásku k chudobe, ktorú možno vidieť v malých skutkoch sebazáporu. Tento postoj nachádza svoje vyjadrenie aj v tom, že vieme, ako sa zaobísť bez nadbytočných

vecí, ako byť odpútaný od toho, čo človek vlastní. Samozrejme, ako hovoril svätý Josemaría, chudoba je jedným z pokladov na zemi, pričom poukazoval na príklad rodičov veľkej rodiny, ktorí s láskou a v úsilí zabezpečiť svoju rodinu, sa dokážu radostne vzdať mnohých osobných vecí. Chudobu potom možno vnímať ako čnosť potrebnú pre lásku (ako nás to učil Kristus), ako súčasť lásky. Súčasne musíme robiť všetko pre to, aby sme zmierňovali utrpenie spôsobené osobnou a spoločenskou nespravodlivosťou, a chápem to ako prirodzené, že niekedy sme netrpezliví zoči-voči tolkej nespravodlivosti, ktorú chceme naprávať.

Reforma Kúrie, nová evanjelizácia...Kardináli hovorili o mnohých témach na svojich „generálnych kongregáciách“. Ktoré z tých spomínaných tém

považujete za najnaliehavejšie pre Cirkev?

Kúriu z ľudských i nadprirodzených dôvodov prispôsobuje každý pápež pre potreby Cirkvi, podľa aktuálnych potrieb. Nie je však mojou úlohou stanoviť priority – toto je v rukách Svätého Otca, ktorého jedinou túžbou je každému slúžiť. Keď hovoríme o reforme, ktorá by mohla byť potrebná, uvedomujeme si, že mnohí ľudia v Ríme pracujú veľmi obetavo, s veľkým duchom služby, niekedy ďaleko od svojej domoviny a rodiny, aj za nízke platy.

Samozrejme, nebol som prítomný na generálnych kongregáciách, kde spolu diskutovali kardináli, nemožno však vôbec pochybovať, že nová evanjelizácia je stále prioritou pre Cirkev. Myslím, že tento jednoduchý, priamy štýl pápeža Františka, tu významne pomôže.

Vo svojom vyhlásení krátko po zvolení pápeža Františka ste zdôraznili jeho výzvu k evanjelizácii. Ako toto pozvanie Svätého Otca korešponduje s osobitou charizmou Opus Dei? Aké výzvy tu pred nami stoja?

Mottom kardinála Bergoglia bolo miserando et eligendo. Je to z textu sv. Bédu Ctihodného, ktorý sa každoročne číta v Liturgii hodín. Je to komentár na povolanie Matúša. Kristus prejavil súcit, milosrdenstvo a povolal svojich učeníkov, aby ho nasledovali. Povolanie je znakom lásky: vychádza z Božského srdca plného milosrdenstva. Svätý Béda to komentuje tak, že Ježiš sa viac pozerá na ľudí „vnútorným pohľadom srdca, než svojimi telesnými očami.“

Svätý Josemaría, s posolstvom, ktoré dostal od Boha, nám chcel všetkým pripomínať, že sme povolaní k

svätosti. Zvykol hovoriť: „Tak rád by som videl tvojimi očami, Kriste môj, drahý Ježišu“. Myslím, že tá naliehavá potreba evanjelizácie, vždy prítomná v Cirkvi, obsahuje výzvu, aby sme sa pozerali na ľudí, na každého jedného, apoštolským pohľadom, s milosrdenstvom a láskavosťou, s túžbou pomáhať im získať ten veľký dar poznania Krista a jeho lásky.

Duch Opus Dei naliehavo vyzýva veriacich Prelatúry – kňazov aj laikov – aby si uvedomili, že vo svojom bežnom živote, v pracovných, rodinných a spoločenských vzťahoch, musíme objaviť, že ostatní ľudia nás potrebujú, a to nie preto, že by sme boli lepší, ale preto, že sme ich bratia a sestry. Ako povedal sv. Josemaría počas katechetickej cesty do Buenos Aires v roku 1974: „keď pracuješ a pomáhaš svojim priateľom, kolegom, susedom, a to takým spôsobom, že si to nepovšimnú, týmto ich liečiš; si

Kristus, ktorý lieči, si Kristus žijúci spolu s inými ľuďmi, nepovyšuješ sa nad tých, ktorí potrebujú liečbu, veď v takej situácii sa raz môžeš ocitnúť aj ty.“

A to všetko znamená aj niešť a milovať kríž, o čom pápež František tiež hovoril vo svojej prvej kázni. Ako kardinál Bergoglio povedal ešte pred rokom na Zelený štvrtok, počas Omše svätenia olejov, že potrebujeme mať „trpezlivosť s ľuďmi“, keď učíme, vysvetľujeme, počúvame, a vždy sa máme modliť k Duchu Svätému a prosiť ho o milosť.

Nakolko môže pápežovi Františkovi pomáhať vedomie, že emeritný pápež Benedikt XVI. je nablízku?

Myslím, že pápež bude predovšetkým pociťovať duchovnú silu a spoločníka vo svojom predchodcovi. A často bude nachádzať podporu v bohatom a stále platnom učení Benedikta XVI.

Tá láska, ktorú všetci v Cirkvi k nemu prechovávame, stále narastá, pretože vieme, že sa počas Omše za nás modlí a podporuje našu bezpodmienečnú jednotu s pápežom Františkom. V tomto ohľade si myslím, že je dôležité rešpektovať želanie Benedikta XVI., že sa chce stiahnuť z pozornosti sveta, aby tak bolo úplne jasné, že je len jeden pápež, a nemiasť ľudí, ktorí nemajú dostatok kresťanskej formácie, alebo nemajú dostatočné teologické vedomosti. Rímskym pápežom je teraz pápež František, ktorému predchádzajúci pápež sľúbil radostnú a úplnú úctu a poslušnosť.

Poznáte sa s novým pápežom?

Strávil som s ním nejaký čas pri viacerých príležitostiach, tu v Ríme (napríklad počas viacerých biskupských synod), a tiež v Buenos Aires. Je to veľmi láskavý človek, kňaz striedmy a súčasne usmievajúci

sa, blízky chorým a núdznym, ako materiálne tak aj duchovne. Je to silná osobnosť. Vie s jasnosťou Božieho syna rozlíšiť, čo chce a čo nechce. Je dobre známe, že vždy žiada ľudí, aby sa za neho modlili, a že aj on sa veľa modlí za iných. Raz prišiel do tohto centra, bolo to pred niekoľkými rokmi, aby navštívil kryptu svätého Josemaríu, v kostole Prelatúry Panny Márie Kráľovnej pokoja. Kardinál Bergoglio sa vtedy na kolenách modlil 45 minút. Jeho pokojná, nenáhlivá modlitba je pre nás všetkých vzorom, pretože práve v modlitbe nachádzame Božie svetlo a útechu.

José Beltrán // La Razón
(Španielsko)

dev.opusdei.org/sk-sk/article/my-
katolici-potrebuje-me-mat-spolocneho-
otca-na-zemi/ (09.08.2025)